

Takto se kupovala ocel: „Najednou“ se ukázalo, že Rusko zůstalo bez „nerezové oceli“

 svpressa.ru/economy/article/406201/

Domácí hutnictví rychle ztrácí svou pozici. V zemi je nedostatek vysoce kvalitní oceli, aktivně se dováží. I když je tam vše, co potřebujete k jejich výrobě. Suroviny se však posílají do zahraničí a Rusko je nuceno kupovat hotové výrobky – typický koloniální model.

Dovoz nerezové oceli do Ruské federace láme všechny rekordy, v roce 2023 vzrostl o 31 % a činil 486 tisíc tun. Do konce roku 2024 se očekává produkce 510–525 tisíc tun, nebo dokonce více – z nějakého důvodu je našeho vlastního kovu velmi málo. Tomu se však nelze divit.

Podle sdružení Spetsstal bylo v roce 2021 80 % potřeb ruského průmyslu po nerezové oceli pokryto dovozem. Pro řadu pozic - a 100%. Úředníci z ministerstva průmyslu a obchodu a dalších resortů jsou si vědomi, ale k čemu to je?

Přečtěte si také

Hyundai-Kia se vrací na ruský trh, ale ne na dlouho. Můžeme se pomstít Američanům tím, že jim vytáhneme auta.

„V současné době překračuje dovoz nerezových plechů válcovaných za tepla a za studena 90 % tuzemské spotřeby. Je možné navázat spolupráci při výrobě plochých výrobků? Možná, ale jen se zájmem a kontrolou státu. Je nepravděpodobné, že by soukromé metalurgické společnosti vytvořily takovou alianci samy od sebe. Bohužel stát zatím takový zájem nemá,“ řekl na jaře 2022 výkonný ředitel Asociace speciální oceli Andrej Voronin .

Uplynuly dva roky, co se změnilo? Nic. Zájem nebyl, objemy dovozu rostou. Více než 50 % se dováží z Číny, 20 % z Indie, dokonce 6,5 % z Indonésie – obecně ostuda celé divoké džungle.

Sovětský svaz se „nerezovou ocelí“ nejen opatřoval – u nás tehdy nebyla příliš ceněná, bylo jí hodně, bez váhání se používal –, ale aktivně ji dodával i do dalších zemí.

Naše nerezová ocel byla vysoce ceněna pro svou kvalitu, která byla velmi vysoká a konzistentní. To vše se bohužel ztratilo.

A tohle nikdo neopraví.

Dne 31. března 2015 podepsal ministr průmyslu a obchodu Ruské federace příkaz č. 652 „O schválení akčního plánu v průmyslu hutnictví železa v Ruské federaci“. Je pravda, že tento plán náhrady dovozu neobsahoval žádná specifika. Vůbec!

To znamená, že byly stanoveny určité cílové indikátory, ale ty by se měly zjevně objevit spontánně. A jak víte, ani kočky se nenarodí spontánně. Přirozeně se nic nezrodilo. A pak vznikla objednávka č. 2441 ze dne 25.6.2018, kde se termíny prostě posunuly na rok 2020.

— Dlouhé výrobky z nerezové oceli – snížení podílu dovozu z 33 % na 18 %;

— Plechy z nerezové oceli – snížení podílu dovozu z 86 % na 49 %;

— Bezešvé trubky z nerezové oceli, včetně trubek pro jaderné elektrárny — snížení podílu dovozu ze 100 % na 10 %;

— Nerezové elektricky svařované trubky — snížení podílu dovozu ze 47 % na 13 %.

Na konci roku 2020 činil podíl dovozu plochých výrobků 92 %, to znamená, že se situace výrazně zhoršila. Nevydali nový rozkaz, prostě se všeho vzdali. A jako obvykle se nenašli viníci. Vždyť nikdo nic nepotřebuje.

Pokud si někdo nevšiml, situace, která byla v Rusku před říjnovou revolucí, se jeden po druhém opakuje. Když země s nejlepší surovinovou základnou na světě nic nevyprodukovala.

Vyvážely se suroviny a nakupovaly se hotové výrobky včetně oceli. A to vyhovovalo všem – jak úřadům, tak oligarchům. A do výroby se pustili jen bolševici. Oni, na rozdíl od carských úředníků, kteří se skrze jednoho ukázali jako zloději a zrádci, to potřebovali.

Mimochodem, právě v období výše zmíněných ministerských nařízení byl občanem Ukrajiny systematicky ničen největší závod v Ruské federaci na výrobu nerezové oceli - Volgogradský metalurgický závod JSC "Rudý říjen". Která, jak se později ukázalo, ho nezákonně zabavila. A nikdo z úředníků tohoto typu si toho nevšiml.

Tržby společnosti klesly více než 20krát, závod zkrachoval. Viníci se nenašli, ale mazanému podnikateli se kupodivu podařilo uprchnout. Nic menšího než varování.

Přečtěte si také

Ruské hotely budou „all inclusive“ – dokonce i nevolnictví Chtějí hosty připravit o možnost odmítnout služby bezohledných hoteliérů

Rusko vyváží produkty metalurgie železa, ale hlavní surovinou jsou prasata (tzv. „desky“). Vyváží se i ruda, včetně té, která obsahuje legovací přísady pro výrobu nerezové oceli.

В одну только Индию экспорт российской стали в прошлом году вырос на 48% в физическом выражении, причём эти поставки стране откровенно невыгодны. Но они идут и продолжают увеличиваться.

«Индийский рынок остается самым непривлекательным в плане доходов, и если бы не проблемы в Европе, везти туда сталь не имело бы смысла. Во-первых, проблемы возникают из-за дорогой логистики и дисконта к ценам внутреннего рынка. Во-вторых, Индия предпочитает покупать дешевые полуфабрикаты (слябы). Из него местные металлурги сами производят прокат с добавленной стоимостью, тем самым лишая российские компании значительной части потенциального дохода», — объясняет старший аналитик банка «Синара» **Дмитрий Смолин**.

Что делать сейчас — непонятно. Просто национализация металлургии — это, наверное, хорошо, но совершенно недостаточно. «АвтоВАЗ», к примеру, теперь казённый, но лучше не стало, напротив. Просто больше бюджетных денег уходит в никуда, «осваивается».

Между тем ситуация усугубляется, причём не только по нержавеющей — хорошего металла становится всё меньше. Дошло уже до того, что его стали везти из Швеции, как это было в начале царствования **Ивана Грозного**. Но тогда государь решил вопрос, и у страны появилось своё железо. Сейчас же всё идёт в прямо противоположном направлении.

«Две основные претензии — это нестабильность механических свойств стали даже в рамках одной партии плавки, а второе — необходимость улучшения плоскостности и снятия внутренних напряжений, обусловленная текущим оборудованием на комбинатах. С переходом от импортной стали к отечественной потребовалось внести изменения в технологический процесс — уменьшить скорость резки и ввести технологические перемиčky. В результате увеличилось время операции и усложнился процесс гибки», — говорит директор по закупкам «Палфингер СНГ» **Анатолий Щукин**.

Выход есть и тут — помимо национализации стране требуется тотальная «зачистка» в министерствах и ведомствах, отвечающих за экономику. На командных должностях там должны появиться профессионалы-патриоты, таковые пока имеются. Но кто их туда пустит?

Проблемы национальной политики

Симоньян: Россия точно не захочет «демократию» как на Украине

«Жириновский меня хотел видеть руководителем фракции»: Экс-депутат Власов о своем тихом изгнании из ЛДПР

Зюганов: Путин сам признал, что капитализм зашел в тупик, путеводная звезда нашего корабля — социализм

«Утраты наполнены великим смыслом»: Зюганов о 30-летию «танковой» конституции

Все материалы по теме (2140)